

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3023/2020. (II. 10.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 11.K.27.803/2018/17. számú ítélete, valamint a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kvf.35.313/2019/2-I. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Molnár Angelika ügyvéd) útján 2019. augusztus 17-én az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz, melyben, illetve melynek 2019. december 6-án benyújtott indítvány-kiegészítésében, kérte a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 11.K.27.803/2018/17. számú ítélete, valamint a Kúria Kvf.35.313/2019/2-I. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, mivel azok véleménye szerint ellentétesek az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével, R) cikkével, 28. cikkével, I. cikk (3) bekezdésével, XXIV. cikk (1) bekezdésével, illetve XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésével.
- [2] 2. Az indítványozó egy kft. ügyvezetője, akit e minőségében az adóhatóság adóhiány, adóbírság és késedelmi pótlék megfizetésére kötelezett. Elsőfokon a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Adó- és Vámigazgatósága állapított meg 4104967682. számú határozatával a későbbi indítványozóval szemben a 2015. évre egészségügyi hozzájárulás és személyi jövedelemadó meg nem fizetése miatt adóhiányt, majd másodfokon e határozatot azonos indokolással a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága 2235392153. számú határozatával hegybenhagyta. A jogerős közigazgatási határozat értelmében a magánszemély adózó mint a kft. ügyvezetője – a társaság korábbi ellenőrzése során feltárt tényállás, az azon alapuló jogerős adóhatósági határozat, továbbá az annak felülvizsgálata során hozott jogerős közigazgatási és munkaügyi bírósági ítélet, a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.586/2017/39. számú ítélete alapján – a kft. által le nem könyvelt bevételt (amely a kft. pénztárában, nyilvántartásában nem szerepelt, és amelynek vállalkozási célú felhasználása nem volt igazolt), valamint egy betéti társaság által kiállított, hiteltelen számlák összegét (amelyek ellenértékének átvételét a számlakibocsátó társaság képviselője nyilatkozatában kifejezetten tagadta) a felperes a vállalkozásból adózás nélkül személyes céljaira kivonta, ezzel összesen 36.615.786 forintról sajátjaként rendelkezett. Ezen összeg így az adózó magánszemély „egyéb jogcímen szerzett adóköteles jövedelmének” minősül, mely után a személyi jövedelemadót és az egészségügyi hozzájárulást meg kellett volna fizetni, ezt azonban az adózó nem tette meg.
- [3] A határozat indokolásában a másodfokon eljáró adóhatóság (a későbbi alperes) rögzítette, hogy a feltárt bevételkülönbözlet, valamint a bt. és a kft. között meg nem valósult, tehát hiteltelen számlák szerinti ellenértéknek megfelelő pénzüsszegek mindaddig a felperes adóköteles jövedelmének minősülnek, amíg a felperes annak ellenkezőjét, vagyis ezen összegeknek a kft. általi felhasználását, a kft. számlájára való beérkezését, hitelt érdemlő módon nem bizonyítja. A kft. a pénztárban meg nem jelenő, valamint a bt. nevében kiállított hiteltelen számlák ellentételezéseként a kft.-ből kivont összegeket a gazdasági tevékenysége körében igazoltan nem hasznosította, a pénztárba nem fizette be, hanem azokat a felperes a vállalkozásból személyes célra kivonta, ezzel adóköteles jövedelme keletkezett, mely után közterheket nem fizetett.
- [4] A jogerős adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálata iránt felperesként az adózó ügyfél terjesztett elő kereseti kérelmet, azt azonban a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 11.K.27.803/2018/17. számú ítéletével elutasította. A későbbi indítványozó felperes arra hivatkozott, hogy semmilyen bizonyíték nem állt a hatóság rendelkezésére annak megállapítására, hogy a felperes az általa vezetett társaságból valóban kivonta volna a szóban forgó összegeket. Vitatta azt is, hogy pusztán a társasággal szembeni, másik ügyben történő korábbi megállapítások alapul szolgálhatnak az őt mint ügyvezetőt, azaz mint magánszemélyt érintő jelen ügybeli

megállapításokhoz. Hivatkozott arra is, hogy azzal, hogy a NAV korábban a társaságot adóbírsággal sújtotta, és most őt mint magánszemélyt az általa állítólagosan felvett összegek miatt szintén adóbírsággal sújtotta, megvalósította a kétszeres adóztatást és a kétszeres szankcionálást is, ami tilos.

- [5] A Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság mindenekelőtt leszögezte, hogy ugyanazt a vizsgálattal érintett, már minősített és jogerős bírósági döntéssel megítélt jogviszonyt az adóhatóság nem minősítheti adózónként eltérően, így a jogviszony egyik alanyánál tett megállapításokat hivatalból köteles figyelembe venni a jogviszony másik alanyának ellenőrzése során. Mivel sem az előző, a kft.-vel szembeni eljárásban, sem a jelen ügyben lefolytatott adóhatósági eljárásban nem történt meg a hiteltelen számlák ellenértékének a számlát kibocsátó bt. részére történő megfizetésének, azaz ezen összegnek a kft. érdekében történő felhasználásának igazolása, továbbá nem történt meg annak (szigorú számadású nyomtatványokkal történő, a könyvelésben megjelenő) bizonyítása, hogy a többletbevétel a kft. felhasználta volna, illetve az a könyvelésben megjelenne, ezért a felperesnek kellett volna bizonyítania legalább a per során, hogy az a kft. vagyonának részét képezi, és azt a kft. ügyvezetője nem használta fel saját céljaira. Mindezek bizonyítása azonban a bírósági eljárásban sem történt meg, sőt az ellenőrzés során az adóhatóság kifejezetten olyan, füzetben vezetett nyilvántartásokat foglalt le, mely kimutatásokban szereplő többletbevétel sem a társaság könyvelésében, sem a pénztárban nem szerepelt, vagyis e pénzt a felperes adózás nélkül saját céljaira kivonta. A bíróság hivatkozott a Kúria – az ítéleti indokolásban számos konkrét, eseti döntéssel alátámasztott – gyakorlatára, mely szerint a gazdasági társaság számlájáról felvett, igazoltan el nem számolt pénz a felvevő egyéb jövedelme, így az az ellenkező bizonyításáig a magánszemély, jelen esetben a felperes ügyvezető bevételei közé tartozik. A bankszámláról felvett összegeknek a gazdasági társaság javára történő felhasználásának bizonyítása a felvevő személyt terheli, a felvett pénzeszegek sorsát szigorú számadású nyomtatványokkal dokumentálhatóan és beazonosíthatóan kell ki- és bevételezni, valamint könyvelni. Amíg ez nem történik meg, addig ezen összegek a magánszemély adóköteles jövedelmének minősülnek.
- [6] A bíróság a kettős adóztatásra vonatkozó érvet sem fogadta el. Kettős adóztatásról az ítéleti indokolás szerint eleve csak akkor lehet szó, ha ugyanazon adóalannyal szemben történne kétszeres adófizetési kötelezettség megállapítása, itt azonban két eltérő adóalanyról, egy magánszemélyről és egy társaságról van szó. Ennek következtében az adófajta is eltérő: a kft.-vel szemben általános forgalmi adó adónemben, az ügyvezetővel szemben pedig egészségügyi hozzájárulás és személyi jövedelemadó adónemben állapítottak meg adóhiánynak minősülő adókülönbötet, vagyis mindkét adóalanyt a saját kötelezettsége teljesítésének elmulasztása miatt marasztalták el.
- [7] A jogerős bírósági döntéssel szemben a későbbi indítványozó felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, annak befogadását azonban a Kúria a Kvf.35.313/2019/2-I. számú végzésével megtagadta. A végzés alapján a felperes felülvizsgálati kérelmének befogadására csak a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 118. § (1) bekezdésében szabályozott okokból van lehetőség. A Kp. 118. § (1) bekezdése értelmében „[a] Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a) a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása, b) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége, c) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége vagy d) a Kúria közzétett ítélezési gyakorlatától eltérő ítéleti rendelkezés miatt indokolt”. A felperes befogadási okként egyrészt a joggyakorlat továbbfejlesztésének biztosítását jelölte meg; jelen ügyben azonban a Kúria szerint a joggyakorlat egységes: a per előzménye és a felperes ügye egy olyan tényállási láncolat, eljárási folyamat, amelyet az adóhatóság következetesen és rendszeresen alkalmaz.
- [8] Ennek részletezéseként a Kúria utalt arra, hogy az ilyen típusú eljárások során az adóhatóság először ellenőrzést folytat le egy gazdasági társaságnál, és feltárja, hogy a cégből vagyont vontak ki, mely nem a társaság tevékenysége érdekében lett felhasználva. Ezt követően megvizsgálja, hogy a kivont pénzeszközök kezeléséért ki a felelős, majd – a társasággal szemben foganatosított ellenőrzés során keletkezett jogerős határozatban foglalt megállapítások által kötve, az abban megjelölt tényekre alapozva – ezen felelős személlyel szemben szintén ellenőrzést indít az adóhatóság. Mivel a cégiratok alapján a magánszemély adózó az ellenőrzéssel érintett időszakban a kft. ügyvezetője volt, ezért alappal a jogorvoslati jogának sérelmére nem hivatkozhat. Másrészt arra is hivatkozott a felperes befogadási okként, hogy a Kúria ítélezési gyakorlatától, a közigazgatási és munkaügyi bírósági ítéletben is hivatkozott kúriai döntésektől eltérő ítélet is létezik, ám a Kúria szerint ez önmagában akkor sem vonná kétségbe az egységes ítélezési gyakorlat létét, ha ez az egyetlen hivatkozott bírósági ítélet valóban ugyanolyan jogkérdés eldöntése tárgyában született volna. Mindemellett a felperes azon érve, hogy a jogerős döntést meghozó bíróság helytelenül értékelte a bizonyítékokat, és – a felperes szerint – bizonyítatlan tényekre

alapozta ítéletét, nem felülvizsgálati ok, ugyanis jelen ügyben a jogkérdés az, hogy a közigazgatási és munkaügyi bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatása, valamint a bizonyítékok értékelése során eleget tett-e a jogszabályban meghatározott kötelezettségének. A Kúria szerint az elsőfokú ítélet indokolása részletesen tartalmazza a tényállás alapjául szolgáló bizonyítékok értékelését, alátámasztva a szükséges jogszabályhelyekkel; egyedi ügyben a bizonyítékok értékelése pedig nem minősül a Kp. 118. § (1) bekezdésében meghatározott befogadási oknak.

- [9] 3. Az indítványozó ezt követően, 2019. augusztus 17-én az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz, melyben kérte mind a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 11.K.27.803/2018/17. számú ítélete, mind a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kvf.35.313/2019/2-I. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, mivel azok szerinte ellentétesek az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével, R) cikkével, 28. cikkével, I. cikk (3) bekezdésével, XXIV. cikk (1) bekezdésével, illetve XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésével.
- [10] Bár az indítványozó hivatkozott a támadott bírósági döntések alaptörvény-ellenességének okaként az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére, R) cikkére, 28. cikkére és I. cikk (3) bekezdésére is, azokkal kapcsolatban érdemi indokolást nem fejtett ki, ezért azok vonatkozásában a panasz nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában foglalt befogadási követelménynek, mivel a panasz nem tartalmaz indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntések miért ellentétesek az Alaptörvény ezen rendelkezéseivel. Ugyanez a helyzet jelen ügyben az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes hatósági eljáráshoz való joggal is, mert bár az indítványozó szerint „közvetve” annak megsértése is felmerül, de pusztán azért, mert a közigazgatási és munkaügyi bíróság elfogadta a jogerős adóhatósági határozatban szereplő alperesi érvelést; valójában maga az indítvány a bírósági döntések kritikájával foglalkozik, kifejezetten a hatósági eljárást, illetve az abban hozott adóhatósági döntéseket a jogerős bírósági döntéstől független alkotmányossági alapon nem támadja. Emiatt az indítvány az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése vonatkozásában sem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában foglalt feltételnek.
- [11] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal kapcsolatban a panasz külön érvelést tartalmaz a jogerős ítélet, valamint a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó kúriai végzés vonatkozásában. Az indítványozó szerint a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 11.K.27.803/2018/17. számú ítélete elsősorban azért sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, mert a bíróság megalapozatlan, bizonyítatlan tényállás alapján hozott döntést: a bíróság a kft.-vel szembeni korábbi eljárásban hozott jogerős bírósági döntésben megállapított tényállást felhasználva döntött jelen ügyben is, anélkül, hogy az ott felhozott bizonyítékokat újra megvizsgálta volna. Ráadásul az előzményi ügyben becslés révén állapították meg a kft. adóhiányát, az indítványozó szerint azonban a „becslési eljárás kifejezetten feltételezésen alapuló tényállás megállapítása, mely valószínűsítés a jogerőre emelkedésétől nem válik bizonyossággá”. Mindez egyszersmind az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogot is sérti, mivel ez alapján az indítványozónak sem az adóhatósági eljárásban, sem a perben nem volt lehetősége érdemi jogorvoslattal élni, emiatt a határozat valójában semmis.
- [12] Emellett sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot az indítványozó szerint az is, hogy az adóhatóság semmivel nem bizonyította, hogy a kérdéses összegek valóban hozzá kerültek volna, azt ténylegesen ő vette volna fel, így az az ő jövedelmét képezte volna; a bizonyítás felperesre történő telepítése jogellenes. Továbbá a bírósági ítélet érvelése lényegében megegyezik az adóhatósági határozat érvelésével, vagyis a bíróság a saját, az adóhatósági határozatétól eltérő indokait nem fejtette ki, ezáltal a bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, mivel az ítélet, noha tartalmaz indokolást, nem tartalmazza a bizonyítékok saját mérlegelését. A bírósági döntés emellett kétszeres adóztatást valósított meg; ennek kapcsán az indítványozó lényegében megismételte a kereseti kérelmében és a felülvizsgálati kérelmében foglaltakat.
- [13] A Kúria Kvf.35.313/2019/2-I. számú végzése pedig az indítványozó szerint azáltal sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését, hogy a felülvizsgálati döntésben a befogadás körében – visszautasítás hiányában – a Kúriának érdemben meg kellett volna vizsgálnia az indítványozó érveit, és érdemben felül kellett volna vizsgálnia a jogerős ítéletet is. Bár a jogalkotó döntésén múlik, hogy biztosít-e rendkívüli jogorvoslatot, de ha biztosít, akkor az annak gyakorlása során hozott döntésnek meg kell felelnie a tisztességes eljáráshoz való jogból fakadó követelményeknek. Ennek keretében az ügy teljes terjedelmének vizsgálatával a Kúriának érdemben kellett volna a felülvizsgálati kérelmet elbírálnia, és indokolnia kellett volna, hogy miért nincs érdemben igaza

az indítványozó felperesnek, ugyanis „érdemi vizsgálat nélkül nem dönthető el, hogy van-e helye érdemi vizsgálatnak”.

- [14] Az indítványozó 2019. december 6-án benyújtott, általa kiegészítő tájékoztatásnak nevezett indítványkiegészítésében, részben megismételve korábbi érveit, arról tájékoztatta az Alkotmánybíróságot, hogy az indítvány beadását követően, 2019. október 3-án a kft.-vel szembeni eljárásban a Kúria mint felülvizsgálati bíróság meghozta Kfv.I.35.249/2019/5. számú ítéletét, amellyel az alapügyben született jogerős ítéletnek, illetve az ezt megalapozó alperesi NAV-határozatnak a vállalkozásból kivont jövedelem kapcsán tett megállapításait hatályon kívül helyezte, és e körben az alperes NAV-ot új eljárás lefolytatására kötelezte; egyebekben a per fő tárgya tekintetében a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Az indítványozó szerint ez olyan új körülmény, amely megerősíti korábbi érvelését, és még egyértelműbbé teszi a támadott bírósági döntések, elsősorban a Kúria támadott végzése alaptörvény-ellenességét.
- [15] 4. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében előírtak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az 56. § (2) bekezdése értelmében a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit, különösen a 27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. §-ok szerinti feltételeket. E vizsgálat alapján az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálásra alkalmatlan, ennek alapján nem fogadható be.
- [16] Az indítványozó a jogerős ítélet kapcsán az ítéletben megállapított tényállást, illetve a bizonyítékok felvételét és értékelését támadja, valamint a bírósági jogértelmezéssel és jogalkalmazással, végső soron az ítéleti indokolással és az azon alapuló rendelkező résszel kapcsolatos egyet nem értését fejezi ki, nagyrészt a már a kereseti kérelmében, illetve a felülvizsgálati kérelmében is kifejtett indokok alapján. A panasz e vonatkozásban érdemi alkotmányjogi okfejtést nem tartalmaz; az indítvány a közigazgatási és munkaügyi bírósági döntés tartalmi kritikáját foglalja magában, ezért az nem veti fel annak a lehetőségét, hogy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség történt volna, illetve hogy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéstről volna szó, így a panasz a jogerős ítélet vonatkozásában, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésével összefüggésben nem felel meg az Abtv. 29. §-ában meghatározott feltételnek.
- [17] A kúriai végzés kapcsán az indítványozó a jogorvoslathoz való jogot a tisztességes eljáráshoz való joggal összefüggésben támadja azon az alapon, hogy a felülvizsgálat érdemi jogorvoslati lehetőséget nem tartalmazott, ezért sérült a felperes indítványozó jogorvoslathoz való joga. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint azonban e jog – a jogorvoslás tényleges lehetőségének biztosítása körében – azt a követelményt tartalmazza, hogy a jogorvoslati kérelmet egy másik szerv, vagy ugyanazon szerv magasabb szintű fóruma elbírálja. Ez az adóhatósági határozat vonatkozásában a közigazgatási és munkaügyi bíróság érdemi ítéletével megvalósult; a többszintű jogorvoslati rendszer azonban nem következik sem önmagában a jogorvoslathoz való Alaptörvényben biztosított jogból, sem azzal összefüggésben a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból. A kúriai felülvizsgálat mint rendkívüli jogorvoslat vonatkozásában pedig maga az indítványozó is azt írja alkotmányjogi panaszában, hogy „a felülvizsgálat – bár eljárásjogi értelemben jogorvoslatnak minősül – mégsem hozható érdemi alkotmányossági összefüggésbe az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való joggal. A jogalkotó döntésén múlik ugyanis, hogy intézményesít-e ilyen rendkívüli jogorvoslatot vagy sem, és nagyfokú szabadsággal rendelkezik e jogorvoslat terjedelmét, feltételeit illetően is.”
- [18] Ennek okán a felülvizsgálat kapcsán a Kúria azon döntése, mely – a Kp. 118. § (1) bekezdése alapján – a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő peres féltől várja el, hogy a kérelem befogadhatóságát az ott taxatív felsorolt valamely okra hivatkozva maga indokolja, és e jogszabályhelyet úgy értelmezi, miszerint a befogadás feltétele – a formai okokból történő visszautasíthatóságon túl – az ilyen okok kérelmező általi, tartalmi jellegű bizonyítása, nem vet fel alkotmányossági problémát. Az indítvány ezért e vonatkozásban sem veti fel annak a lehetőségét, hogy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség történt volna, illetve hogy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéstről volna szó, így a panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésével összefüggésben a kúriai végzés vonatkozásában sem felel meg az Abtv. 29. §-ában meghatározott feltételnek.
- [19] Az Alkotmánybíróság a 2019. december 6-án benyújtott „kiegészítő tájékoztatás” kapcsán kiemeli továbbá, hogy az alapügyben hozott jogerős bírósági döntés hatályon kívül helyezése olyan új tény, körülmény, melynek értékelése mindenekelőtt a rendes bíróságok által lehetséges; erre szolgál a perújítási eljárás. A Kp. 122. §-a alapján közigazgatási perben a jogerős ítélettel és az eljárást befejező érdemi határozattal szemben perújításnak a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényben (a továbbiakban: Pp.) meghatározott okokból

van helye; a Pp. 393. § a) pontja értelmében „a jogerős ítélet és az ítélet hatályával rendelkező határozatok ellen perújításnak van helye, ha a fél olyan tényre vagy bizonyítékra, illetve olyan jogerős bírói vagy más hatósági határozatra hivatkozik, amelyet a bíróság a perben nem bírált el, feltéve, hogy az – elbírálása esetén – rá kedvezőbb határozatot eredményezhetett volna”. Ennek alapján pusztán az alapügyben született jogerős közigazgatási és munkaügyi bírósági ítélet (és az alperesi határozat) egyes megállapításainak Kúria általi hatályon kívül helyezése (és a per fő tárgya tekintetében az alapügyben született jogerős ítélet hatályában fenntartása) szintén nem veti fel annak a lehetőségét, hogy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség történt volna, illetve, hogy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéstről volna szó; a rendes bíróságok által is elbíráltató, azok hatáskörébe tartozó kérdések nem minősülnek alkotmányos relevanciával rendelkező kérdésnek.

[20] Összességében a tényállás megállapítása és az ehhez vezető bizonyítékok felvétele és értékelése, valamint a jogszabályok értelmezése (beleértve az anyagi jogi normákon túl az eljárásjogi normákat is) a bíróságok, ezen belül is elsősorban a Kúria, nem pedig az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó kérdés. Az Alkotmánybíróság továbbá már a 3325/2012. (XI. 12.) AB végzésben kifejtette, ezzel kapcsolatos gyakorlata pedig azóta is töretlen, hogy „[a]z Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. [...] [A]z Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi. Önmagukban [...] a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panaszra. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}

[21] 5. A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 11.K.27.803/2018/17. számú ítélete, valamint a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kvf.35.313/2019/2-I. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2020. január 28.

Dr. Varga Zs. András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1387/2019.

